

De avonturen van Amina al-Sirafi

Shannon Chakraborty bij Boekerij:

De Daêvabad-serie

De bronzen stad

De koperen koning

Het gouden rijk

De avonturen van Amina al-Sirafi

Shannon Chakraborty

DE AVONTUREN VAN
AMINA AL-SIRAFI

Vertaald door De Vertaalzusjes

ISBN 978-90-225-9872-6

ISBN 978-94-023-2137-1 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Adventures of Amina Al-Sirafi*

Vertaling: De Vertaalzusjes

Omslagontwerp: © Micaela Alcaino, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Micaela Alcaino

Kaart schutbladen en p. 6-7: © Virginia Allyn

Character card: © April Damon

Illustratie golven © paseven/shutterstock

Illustratie golflijntjes © Slice Lemon/shutterstock

Zetwerk: Pier Post

© 2023 Shannon Chakraborty

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die onder moeilijke omstandigheden moet opvoeden: tijdens pandemieën, klimaatcrises en woningnood. Voor iedereen die worstelt om brood op de plank te hebben, meerdere banen nodig heeft om rond te komen en dan op de een of andere manier ook nog voor de kinderen moet zorgen. Voor iedereen die de eigen dromen opzij heeft gezet, tijdelijk of voor altijd, om de volgende generatie te helpen.

CONSTANTINOPEL

BAGDAD

SIRAF

JERUZALEM

ORMOLZ

CAIRO

MEKKA

MUSCAT

SALALAH

ADEN

GOLF VAN ADEN

SOCOIRA

MOGADISHU

MOMBASA

KILWA

LAMU-ARCHIPEL

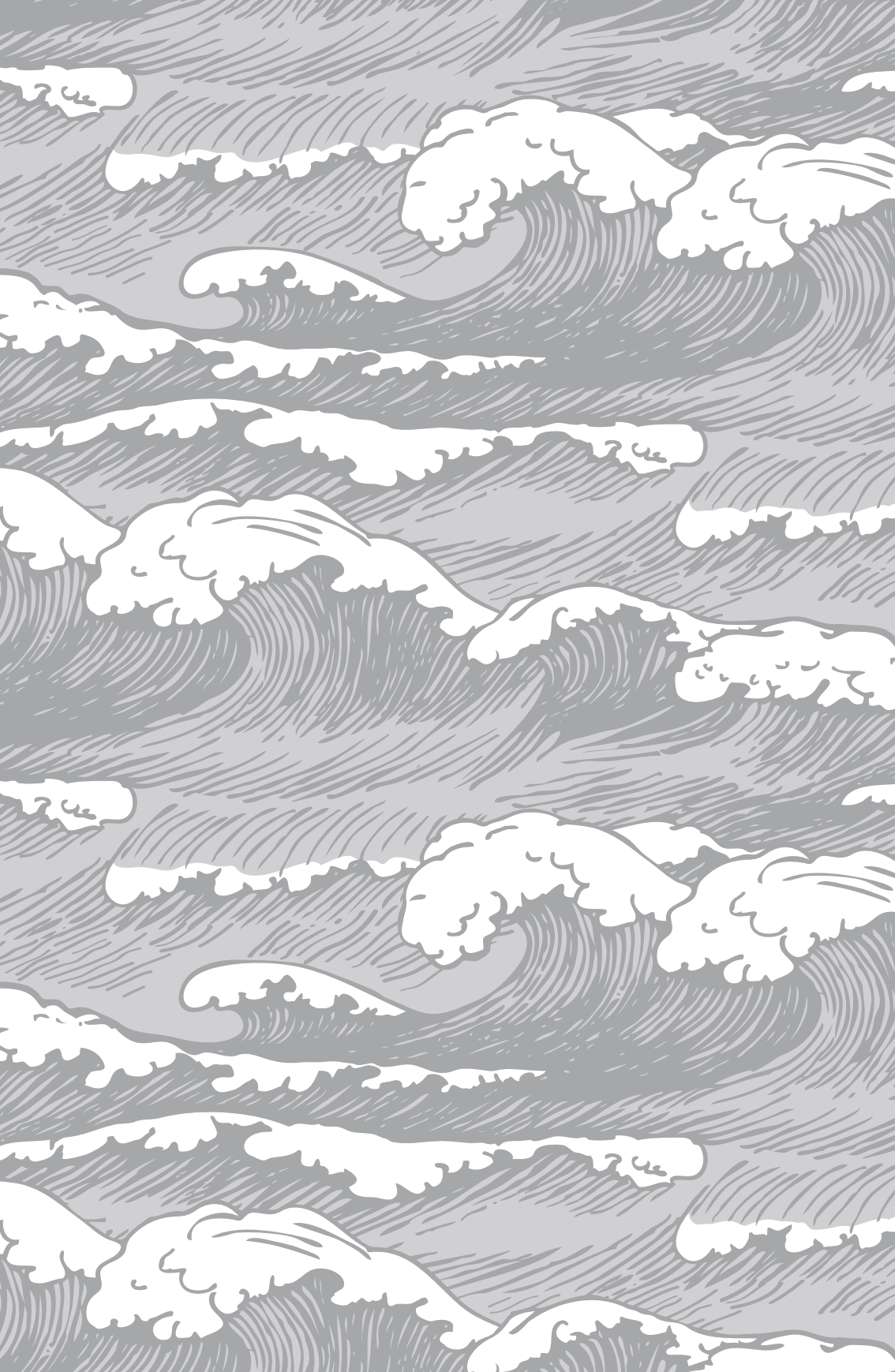
SOFALA

MADAGASKAR

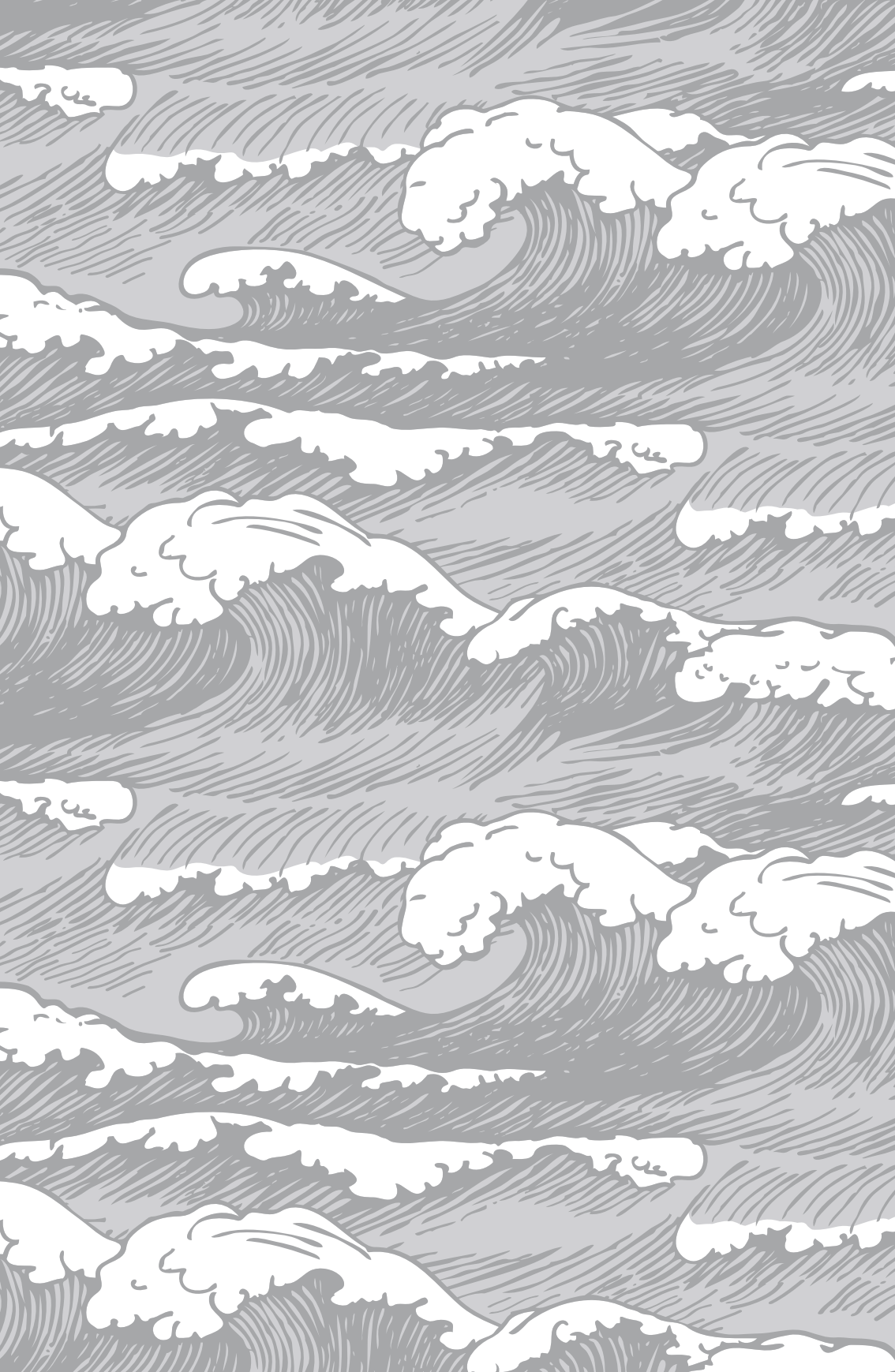
Kaart van de
INDISCHE OCEAAN

de zeeën, kusten en
omliggende gebieden

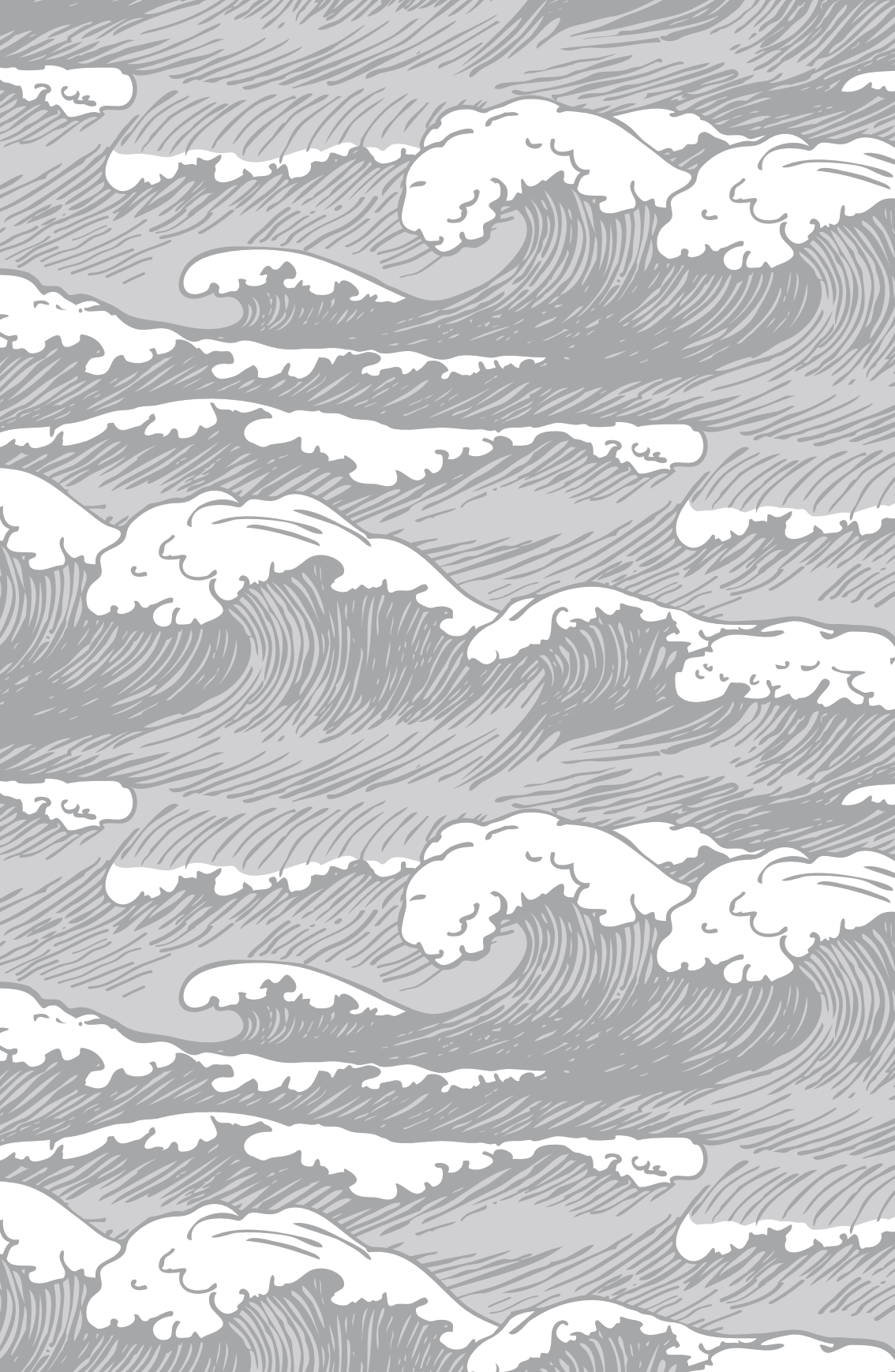
OPMERKING VAN DE AUTEUR

Overeenstemmend met de tijdsgeest en locatie van de setting van dit boek worden de Latijnse christenen uit West-Europa ‘Franken’ genoemd, en de Byzantijnen de Rûm. De twaalfde-eeuwse, voornamelijk islamitische samenlevingen van de noordwestelijke kuststreek van de Indische Oceaan uit de roman, hadden hun eigen rijke en fascinerende manier om de oudheid, hun tijdgenoten en de rest van de wereld te beschrijven, en hoewel ik mijn best heb gedaan om dat hier zo nauwkeurig mogelijk te repliceren, blijft dit een fictief werk. Achterin vind je een woordenlijst met extra historische termen en zeevaartterminologie, net als suggesties voor verdere literatuur.

Ik klampte me vast aan de houten plank, mijn enige houvast in de door de storm geplaagde zee, en gaf mezelf op mijn kop. ‘Sinbad de Zeeman,’ zei ik, ‘je leert het ook nooit! Na elk van je reizen – de eerste en de tweede, de derde en de vierde, de VIJFDE, de een nog erger dan de ander – zweer je tot God dat je boete zult doen en nooit meer zult reizen. En iedere keer weer lieg je en laat je je door hebzucht en je verlangen naar avontuur terugleiden naar de zee. Dus onderga de straf die je te wachten staat, je verdient hem!’

UIT ‘DE ZESDE REIS VAN SINBAD DE ZEEMAN’

OVER WAT KOMEN GAAT

In de naam van God, de Meest Genadige, de Meest Barmhartige. Gezegend zijt Zijn heilige Profeet Mohammed, zijn familie en zijn volgelingen. Gezegend zijt God die in Zijn glorie de aarde en zijn diversiteit aan landen en talen, mensen en woorden schiep. Schuilt in deze enorme wonderen, zo talrijk dat het mensenoog nooit meer dan een glimp kan aanschouwen, niet het bewijs van Zijn Verhevenheid?

Over wonderen gesproken... laten wij ons verblijden met de avonturen van de *nakhudha* Amina al-Sirafi.

Ja! Díé kapitein Amina al-Sirafi. De smokkelaar, de piraat. De godslasteraar die er door mannen in brieven van wordt beschuldigd dat ze mensenharten serveert aan haar zeemonster-echtgenoot, en de tovenaress – ze móét wel een tovenaress zijn, want geen enkele vrouw zou zonder verboden magie zo behendig een schip kunnen besturen – met een uiterlijk dat op de een of andere manier zowel verleidt als afschrikt. Handelaren langs al onze prachtige kusten durven haar naam niet uit te spreken, alsof ze een djinn is die op een dergelijke manier kan worden opgeroepen. Vreemd genoeg hebben zij geen scrupules als het aankomt op gemene geruchten verspreiden over haar lichaam en haar seksualiteit: de zaken waar mannen geobsedeerd door raken wanneer ze haten waar ze naar verlangen, en verlangen naar wat ze niet kunnen bezitten.

Ik weet zeker dat jullie de verhalen over haar hebben gehoord. Het is immers traditie voor de rondreizende mannen van onze oemma om de wonderen van de wereld te delen door verhalen te vertellen over hun reizen. In het bijzonder wanneer die reizen verrijkt worden door roddels over angstaanjagende vrouwelijke rovers. Veel van deze reizigers zullen zweren dat hun verhalen niet zijn geschreven met als doel om te prikkelen of te vermaken – stel je voor! – maar dat ze in de eerste plaats bedoeld zijn

om de harten van de gelovigen te versterken en bewijs te leveren van de beloofde pracht van Gods creatie. Maar toch... Wordt ons als moslims niet opgedragen om de waarheid te verkondigen? Om te achterhalen wat waarachtig is en om het verspreiden van leugens tegen te gaan?

En, lieve zusters... wát voor leugens.

Deze schrijver heeft veel van deze verhalen gelezen en daar nog een les van geleerd: het is inherent aan het vrouw-zijn dat je verhaal verkeerd wordt onthouden. Wordt weggegooid. Wordt verdraaid. In de oude verhalen zijn vrouwen de overspelige echtgenotes, wier verraad een echtgenoot doet zinken tot een moordlustige krankzinnigheid, of ze zijn de lankmoedige moeders die de echte helden baren. Biografen slijpen de scherpe randjes af van capabele, gewetenloze koninginnen, zodat ze worden herinnerd als heiligen. Geografen waarschuwen gelovige mannen voor bepaalde plekken met schandalige verhalen over wellustige vrouwen die dartelen door de zee en zich tegoed doen aan buitenlandse indringers. Vrouwen zijn de vergeten echtgenotes en naamloze dochters. Vroedvrouwen en dienstmaagden, dievegges en lichtekooien. Heksen. Een prikkelende anekdote voor vrienden thuis, of een waarschuwing.

Er bestaan zat van dat soort lasterlijke verhalen over Amina al-Sirafi. Ze beweren dat ze te meedogenloos was. Te ambitieus, te gewelddadig, zeer onfatsoenlijk en, nou ja... oud! Een moeder, dat geloof je toch niet? Ach ja, van de jeugd kan men een zekere mate van opstandigheid verwachten. Daarom kennen we verhalen over schatzoekende prinsessen en krijger-vrouwen, die af en toe aflopen met een lang en gelukkig leven. Zolang ze maar eindigen met de jongen, de prins, de zeeman, de avonturier. De man die haar zal ontmaagden, die haar kinderen zal schenken, die haar tot echtgenote zal maken. De man die bepaalt wie ze is. Hij mag verder met zijn epos – hij mag zelfs nieuwe echtgenotes vinden en nieuwe kinderen verwekken – maar de verhalen van vrouwen moeten opgaan in een waas van huiselijkheid... als ze überhaupt al worden verteld.

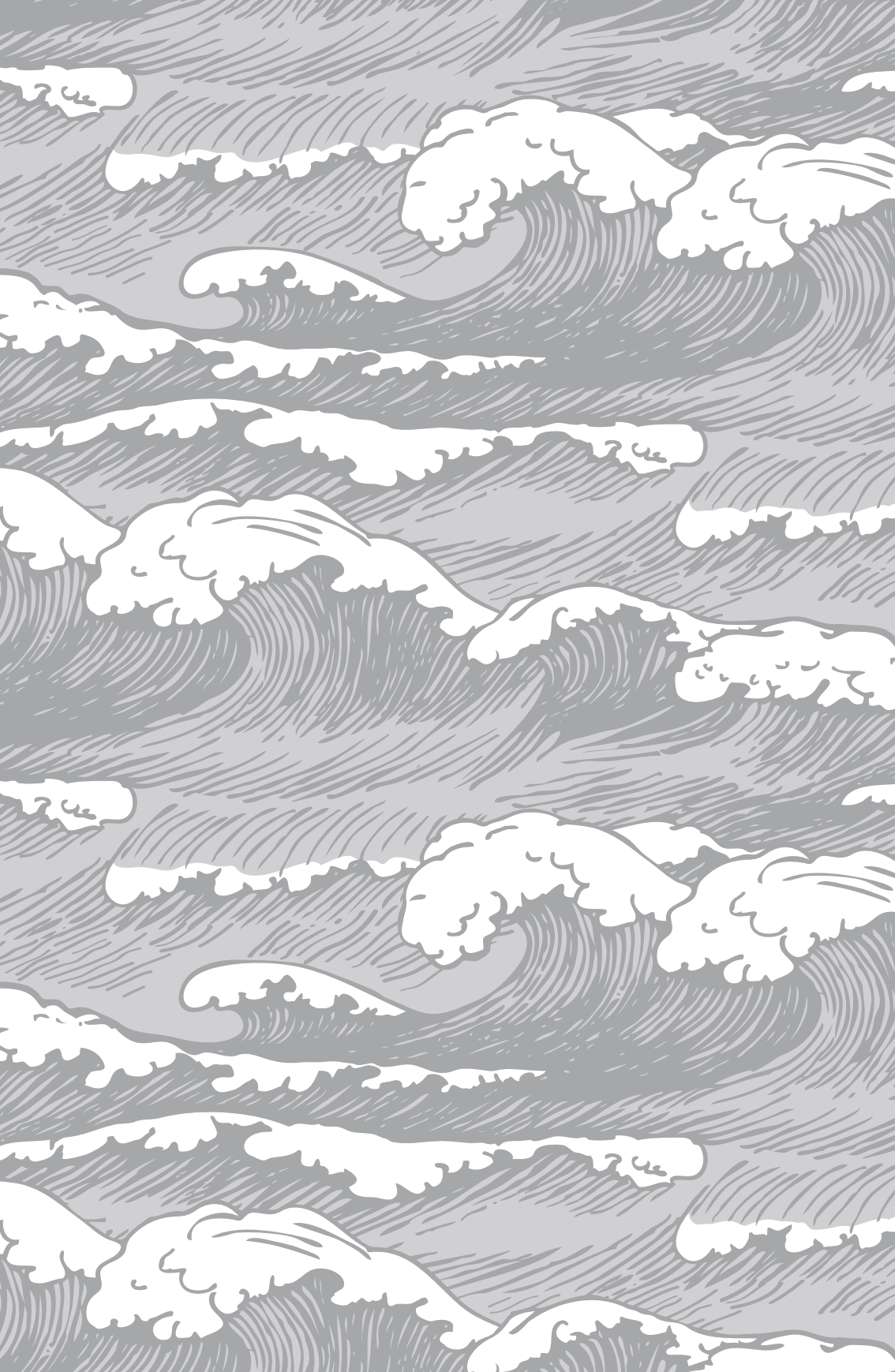
Amina's verhaal eindigde niet. Net zoals het verhaal van iedere andere vrouw niet eindigt. Deze nederige schrijver... Ach, ik moet mezelf nog voorstellen! Er schuilt meer achter mijn naam, maar nu mogen jullie me Jamal noemen. Jamal al-Hilli. En ik heb grootmoeders ontmoet die nieuwe bedrijven begonnen, oudere koninginnen die veroveringsoorlogen voeren en jonge moeders die voor het eerst een tekenpen oppakten. Er

is een kans dat we alleen over Amina's verhaal beschikken juist omdat ze moeder was. Tijdens onze tijd samen had ze het continu over haar dochter. En hoewel het een boude aanname is... denk ik dat ze tot haar dochter sprak. Zodat haar kind zou begrijpen waarom haar moeder bepaalde keuzes had gemaakt. Want toen Amina besloot om haar thuis te verlaten en terug te keren naar een leven op zee, werd ze meer dan alleen een piraat. Meer dan een heks.

Ze werd een legende.

Dit verhaal zal ongeloofwaardig in de oren klinken. Het beetje bewijs en de documenten die ik kon verzamelen zijn gereproduceerd, maar wat de nakhudha betreft, leek het deze schrijver beter om Amina zelf haar verhaal te laten doen. Om weerstand te bieden aan de neiging om haar woorden te verdraaien en te verzachten. Maar eerlijkheidshalve zal ik nog een waarheid opbiechten: haar avonturen worden niet alleen verteld als bewijs van de wonderen Gods.

Ze worden verteld ter vermaak.

1

God is mijn getuige: niets van dit alles zou ooit gebeurd zijn zonder die twee dwazen uit Salalah. Zonder hen en die kaart van ze.

– Wat? Hoezo is dit niet hoe je een verhaal begint? Een biografie?! Wil je een biografie? Wier verhaal ben je aan het optekenen, denk je? Van de grootmoefiti van Mekka? Mijn volk heeft niet zo veel op met afkomst als dat van jou. We zijn niet eens echte Sirafi's. De vader van mijn vader – een wees uit Oman die piraat werd – vond de naam gewoon wel romantisch klinken.

– Vind jij van niet dan?

Goed, zoals ik al zei: die idioten en hun kaart. Kijk, ik begrijp best waarom schatzoeken zo populair is, heus. Wij bouwen onze huizen immers op de ruïnes van verloren steden en varen met onze schepen over de ondergelopen paleizen van vergeten koningen. Iedereen kent wel een verhaal over hoe deze of gene een fles Sassanidische munten heeft opgegraven toen hij zijn velden aan het zaaien was, of heeft een keer een parelduiker ontmoet die talloze smaragden zag glinsteren op de zeebodem. Mij is verteld dat schatzoeken in Egypte zo populair is dat men professionele gildes heeft opgericht om zo hun eigen trucjes geheim te kunnen houden... Maar voor de juiste prijs krijg je wellicht iemand zover om je van advies te voorzien. Misschien bieden ze zelfs aan om je een kaart te verkopen! Een gids naar ongekende rijkdommen.

De kaarten zijn – en ik kan dit niet genoeg benadrukken – buitengewoon gemakkelijk te vervalsen. Ik kan je zelfs vertellen hoe dat moet: het enige wat je nodig hebt, is een stuk perkament en wat tijd. Tonicums worden gebruikt om het papier te vergelen en donkerder te maken, hoewel je daar meestal helaas urine voor nodig hebt en voor het beste resul-

taat zul je gal van een vleermuis moeten gebruiken. De kaart zelf moet zorgvuldig worden getekend, met genoeg details, zodat sommige geografische locaties herkenbaar zijn. Idealiter stuur je het doelwit de tegenovergestelde richting op van waar de kaartmaker naartoe wil vluchten. Je kunt symbolen gebruiken uit allerlei alfabetten. Veel vervalsers prefereren het Hebreeuws vanwege de mystieke connotaties, maar als je het mij vraagt, wordt je brief veel mysterieuzer door de tekst van een oude tombe van de Sabeeërs te gebruiken. Verfrommel de boel, scheur de randjes eraf, brand er een paar gaatjes in, voeg een dun laagje *sandrak* toe om de letters te laten vervagen en je bent klaar om je ‘schatkaart’ te verkopen aan de hoogste bieder.

De kaart die mijn cliënten die nacht in hun bezit hadden, zag er niet uit alsof hij was verkocht aan de hoogste bieder. Hoewel ze hadden geprobeerd om het document en hun missie geheim te houden – alsof nachtelijke excursies naar oude ruïnes een doodnormaal verzoek waren – was een glimp genoeg geweest om vast te stellen dat de kaart van twijfelachtige kwaliteit was: wellicht het oefen-manuscript van een enthousiaste jonge crimineel.

Maar die meningen hield ik voor me. Het was een zegen dat ze me hadden ingehuurd om hen hierheen te roeien, een toevallige klus die ik had geregeld tijdens het vissen. Ik leek vast een ideale kandidaat voor hun missie: een eenzame dorpsvrouw met ietwat te lange tanden, die vrijwel zeker te dom was om interesse te tonen in hun plannen. Ik maakte de juiste geluidjes, waarschuwde ze dat er *ghouls* spookten in de ruïnes en dat de omringende lagune was vervloekt door djinns, maar de jongemannen verzekerden me ervan dat ze hun eigen boontjes wel konden doppen. En aangezien ik vele nachten in het gebied had zitten vissen zonder ook maar één bovennatuurlijk fenomeen op te merken, maakte ik me geen zorgen.

– Pardon? Hoezo vind je dat naïef? Weet je nog hoe wij elkaar hebben ontmoet, vuile hypocriet. Hou gewoon je mond en eet je stoofpot op. De *saltah* is hier hartstikke lekker en jij bent bijna net zo dun als die pen in je handen. Als je me nog één keer onderbreekt, Jamal, mag je een andere nakhudha gaan lastigvallen voor die verhalen van je.

Hoe dan ook... Terug naar die avond. Het was verder een prachtige nacht. De sterren straalden aan de hemel, wat zelden gebeurde tijdens

de *kharij*: de zomerwoestijn die ons normaal gesproken in mist hult. De maan scheen helder op de ruïne van het fort aan de andere kant van de lagune. De afbrokkelende bakstenen waren de enige restanten van een lang verlaten stad, die volgens de dorpingen ooit een bedrijvige handelshaven was geweest. Dit deel van de wereld had altijd al rijkdom gekend. De Romeinen noemden ons ooit *Arabia Felix*, ‘Gezegend Arabië’, door onze toegang tot de zee, betrouwbare handelsroutes en lucratieve wierookbossen. De dorpingen beweren tevens dat de verloren schatkamer van de stad – nog steeds uitpuilend van het goud – onder de ruïnes verborgen ligt en is begraven door een aardbeving. Ik vermoedde dat de jongelui zich hadden laten leiden door dat verhaal, totdat een van hen luid met zijn tong naar mij klakte, als een man die een ezel wil laten stoppen, toen we nog in de lagune voeren.

‘Hier stoppen,’ beval de knul.

Ik keek met een vertwijfelde blik naar het zwarte water om ons heen. Het strand was nog een flink stuk van ons verwijderd. Overdag was dit een prachtig plek, waar je flamingo’s en dolfijnen kon zien. Als de wind en het getij meewerkten, spoot het water in geisers uit de rotsen, tot groot vermaak van kinderen en gezinnen die er kwamen picknicken. Maar tijdens het laagtij op een kalme nacht als deze waren de brandingsgolven mild: een kalm, sussend gedreun met een glinsterende witte schuimlaag, die het verschil tussen de zee en de kust nog kleiner leek te maken. Als mijn klanten dachten dat ze helemaal naar het amper zichtbare strand konden zwemmen, waren ze nog dommer dan ik dacht. En ik denk dat je inmiddels wel begrijpt dat ik ze niet heel hoog had zitten.

‘We zijn nog niet bij de ruïnes,’ gaf ik aan.

‘Dit is ver genoeg.’ Ze zaten samen aan de andere kant van mijn kleine boot, met de kaart op hun knieën. Eén knul hield een olielamp vast voor wat licht, de andere een brandend bosje gedroogde jasmijn.

‘Ik snap het niet,’ mompelde een van de twee. Ze hadden de hele nacht al fluisterend lopen bekvechten. Hoewel hun accent deed vermoeden dat ze uit Aden kwamen, wist ik hun namen niet. Ze hadden vrij theateraal verkondigd dat ze me een extra dirham zouden betalen voor mijn discretie als we hun namen achterwege konden laten, en aangezien het mij toch geen fluit kon schelen, was het extra geld een aangename bonus. ‘Volgens de kaart moet het hier zijn...’ Hij wees naar de hemel boven ons. Ik had met

hem te doen, want die kaart zag er heel anders uit dan alle andere sterrenkaarten die ik in mijn leven had gezien.

‘Jullie zeiden dat jullie naar de oude stad wilden gaan.’ Ik wees naar de heuvel, of deed daar in elk geval een poging toe. Een dikke mistbank was echter naar beneden komen zetten vanuit de wadi, de door moessons opgezwollen rivier die de lagune vulde om ons te omringen. Zowel de ruïne als de heuvels was niet meer zichtbaar. Sterker nog, ik zag de hele kust verdwijnen totdat we leken te zweven op een eindeloze, in mist gehulde vlakte.

De jongelui negeerden me. ‘We hebben de woorden uitgesproken,’ zei de ene met de olielamp. ‘We hebben haar betaling. Ze zou moeten verschijnen.’

‘En toch is ze er niet,’ ging de ander tegen hem in. ‘Ik zei toch dat we...’

Maar wat ze ook moesten, het interesseerde me ineens niet meer. Binnen één ademteug ging het windje dat de hele nacht vanaf zee blies abrupt liggen, de lucht voelde doods en vlak aan. Ik verstijfde en er parelde een druppel zweet over mijn ruggengraat. Ik ben een zeevaarder en hou niets zo goed in de gaten als het weer. Ik hield een rafelende rand van mijn mantel omhoog, maar het draad werd niet door de wind beroerd. De mist kwam dichterbij, vergezeld door een verstikkende stilte die elke golf tegen de boeg van de boot in een donderslag veranderde.

Er zijn plekken ter wereld waar dergelijke tekenen de voorbode kunnen zijn van een woeste, gevaarlijke storm, maar de tyfoons die hier af en toe huishielden, kwamen meestal niet zo plotseling opzetten. Het water bleef kalm, het getij en de stroming onveranderd, maar toch had ik een onheilspellend gevoel in mijn buik.

Ik reikte naar mijn roeispanten. ‘Ik denk dat we moeten gaan.’

‘Wacht!’ Een van de jonge mannen stond op en zwaaide enthousiast naar de mist. ‘Zie je die schaduw boven het zeeschuim?’

Het was inderdaad zeeschuim, besefte ik, terwijl ik het duister in tuurde. Doordat ik jarenlang in de weerkaatsing van de zon op het wateroppervlak had gestaard, waren mijn ogen niet meer zo goed als vroeger en kon ik ’s nachts niet meer zo scherp zien. Maar de knul had gelijk. Het was niet alleen een mist die dichterbij kwam. Het was zeeschuim, hoog genoeg om mijn boot op te slokken. Toen het naderde, was er een roodgele gloed zichtbaar en rook je het misselijkmakende aroma van rottend vlees en gevilde vis.

‘Geef haar haar betaling,’ drong Olielamp aan. ‘Snel!’

‘Vergeet mijn betaling en ga weer zitten,’ beval ik, terwijl de tweede knul zijn hand in zijn gewaad stak. ‘We worden...’

De jongen trok zijn hand uit zijn zak en onthulde een groot stuk rode carneool. Toen gebeurden er twee dingen vlak na elkaar.

Ten eerste besepte ik dat hij het niet over mijn betaling had gehad.

Ten tweede trok het wezen voor wie de betaling wel was ons de mist in.

De jongen met de carneool had amper tijd om het uit te schreeuwen voordat het zeeschuim over hem heen snelde. Het likte aan zijn nek en borst en wikkelde zich als een gretige geliefde om zijn heupen. Er werd hem een ijzingwekkende kreet ontlokt, maar geen enkele sterfelijke mond zou tot zo’n geluid in staat moeten zijn. Het leek meer op het gebrul van een vloedgolf en de doodskreten van zeemeeuwen.

‘Khalid!’ De andere knul liet van schrik de lamp vallen en doofde zo onze enige lichtbron.

Maar gelukkig – gelukkig? – was het blijkbaar levende en mogelijk kwaadaardige zeeschuim aan het oplichten. Het licht was zwakjes, maar genoeg om Khalid te kunnen zien terwijl hij als een wolf zijn tanden ontblootte en op zijn compagnon dook.

‘Je zult me niet in handen krijgen!’ siste hij, terwijl hij de nek van de andere jongen probeerde vast te pakken. ‘We zullen je vervloeken! We zullen je verslinden! We zullen je in de vlammen werpen!’

De andere jongen probeerde zich los te worstelen. ‘Khalid, hou op!’ Hij begon te stikken terwijl meer zeeschuim – nu zo rood als bloed – zich over hen beiden verspreidde. Zuignappen met scherpe tanden doemden op aan het oppervlak als de tentakels van een monsterlijke inktvis.

Ik zou graag beweren dat ik niet aarzelde. Dat ik, toen ik twee jongemannen in doodsgevaar zag verkeren, direct in actie kwam en me niet kort afvroeg of het kwaadaardige zeeschuim wellicht verzadigd zou zijn als het hen allebei had opgegeten en mij en mijn boot met rust zou laten. Dat zou een leugen zijn. Ik aarzelde wel degelijk. Maar toen vervloekte ik hen, ging ik staan en reikte ik naar mijn mes.

Nu moet je weten dat ik dol ben op wapens. De *khanjar* was van mijn grootvader, en mijn schandelijk mooie kromzwaard uit Damascus had ik gestolen van een edele die het niet verdiende. Het kleine rechte mes in mijn enkelholster en een werkelijk prachtige *chakram* waren van mijn

tweede echtgenoot, die er intens veel spijt van heeft gekregen dat hij mij leerde om ermee om te gaan.

Maar er is maar één wapen voor situaties als deze, een wapen dat ik zelf heb laten maken en altijd bij me draag. Het is gemaakt van puur ijzer. Het lemmet is niet het scherpste, en zo zwaar dat het soms wat onpraktisch is. Het metaal is bezaaid met roestplekjes door het heilige Zamzam-water dat ik er elke nacht overheen sprenkel om het te zegenen. De rode vlekjes maken het lastiger om de heilige verzen te lezen die in het metaal zijn gekerfd. Maar het mes hoefde niet mooi te zijn.

Het moest effectief zijn wanneer aardere wapens tekortschoten.

Ik greep Khalid bij de kraag en trok hem van de andere jongen af. Voor dat hij op mijn keel af kon duiken, zette ik mijn heilige zwaard tegen die van hem. ‘Wegwezen,’ beval ik.

Hij spartelde als een gek en het zeeschuim vloog alle kanten op. ‘Je zult me niet krijgen. Je zult me niet krijgen!’

‘Ik wil je ook helemaal niet! Wegwezen nu, in naam van God!’

Ik zette meer druk met het mes terwijl ‘bismillah’ over mijn lippen rolde. Zijn huid begon te sissen en toen zakte hij in elkaar. Het zeeschuim dat zijn lichaam had omwikkeld, bleef even in de lucht hangen en dook toen op me af. Het was alsof ik werd geraakt door een stormram en mijn hoofd knalde tegen de bodem van de boot.

Ijzige vingers met vlijmscherpe nagels prikten in mijn oren en een zwaar gewicht hield me op de plek. Godzijdank had ik mijn heilige wapen nog vast. Ik begon als een gek om me heen te slaan, het wapen bleef vastzitten in de lucht. Ik hoorde een kreet – een kwaadaardig, onnatuurlijk geluid, als klauwen die over schelpen schrapen – en toen werd het met schubben bedekte monster dat op mijn borstkas hurkte langzaam zichtbaar. Zijn glinsterende ogen hadden de kleur van ruimwater, en zijn sme-rige, stroachtige haar zat onder de zeepokken.

Hij krijste weer en onthulde vier op naalden lijkende tanden. Zijn knokige handen grepen naar die van mij, terwijl hij de dolk uit zijn wijnrode borst probeerde te trekken. Zilverkleurig bloed borrelde en gutste uit de wond en doordrenkte ons allebei.

De jongens snikten en smeekten God om genade. De demon brulde en jammerde in een vreemde taal. Ik duwde het mes dieper in zijn borst en verhief mijn stem om me verstaanbaar te maken.

‘Allah!’ schreeuwde ik. ‘Er is geen god dan Hij, de Levende, de Zelfstandige!’ Ik hield de dolk stevig vast en begon aan het *ayat al-kursi*: de passage uit de Koran die me – zo had ik heel mijn leven geleerd – zou beschermen.

De demon op mijn borstkas brulde en kronkelde van de pijn. Zijn skeletachtige handen vlogen naar zijn met schubben bedekte oren.

‘Sluimer noch slaap kan Hem treffen! Aan Hem behoort toe wat er in de hemelen en wat er op de aarde is... Wil je nou eindelijk van me af gaan?’ Ik gaf het wezen een por en hij spooog in mijn gezicht. ‘Wie is degene die van voorspraak is bij Hem zonder Zijn verlof? Hij kent wat er voor hen is en wat er achter hen is. En zij kunnen niets van Zijn kennis omvatten, behalve wat Hij wil!’

Zijn huid rookte. De demon besloot duidelijk dat hij er klaar mee was. Vleermuisachtige vleugels ontsproten uit zijn rug en met een windvlaag trok hij zich los van het mes en verdween hij in de nacht.

Ik ging happend naar adem rechtop zitten. De mist was al aan het oplossen en de twee jonge knullen hielden elkaar nog steeds vast aan de andere kant van de boot. Ik hield de dolk stevig in mijn hand en keek of er nog iets schuilde in de optrekkende mist. De angst geselde mijn gemoed, zwaar en verstikkend, terwijl ik wachtte op die bekende lach. Op vurige, zwarte ogen en een verlokken stem.

Maar ik zag en hoorde niets. Niets behalve de met sterren bezaaide lagune en het zachte gekabbel van het getij.

Ik draaide me razendsnel om naar de jonge knullen. ‘Jullie zeiden dat jullie op schattenjacht waren.’

Olielamp bloosde en ik zag rode vlekken verschijnen op zijn lijkkleke huid. ‘Schat is een definitie die openstaat voor... Nee, wacht!’ riep hij, terwijl ik hun kaart en een stuk carneool weggriste en boven het water hield. ‘Niet doen!’

Ik gooide de fonkelende rode steen de lucht in en ving hem met één hand weer op. ‘Geen spelletjes met mij spelen, jochie,’ waarschuwde ik. ‘Bij de volgende leugen gooi ik jullie allebei overboord. Je had het over betaling en een naam. Wat probeerde je op te roepen?’

‘We wilden helemaal niets... Bidukh!’ biechtte hij op, toen ik de kaart in de zee dompelde. ‘Mijn neef heeft me over haar verteld. Ze is...’ Hij slikte hoorbaar. ‘Ze is een van de dochters van Iblis.’

Ik keek hem met open mond aan. ‘Probeerden jullie een dochter van de heer van de hel op te roepen? Op mijn boot?!’

‘We hadden geen kwaad in de zin!’ Het maanlicht was weer teruggekeerd en ik zag hem ineenkrimpen. ‘Het gerucht gaat dat ze de geheimen van de liefde in je oren fluistert als je haar weet te bekoren.’

Khalid tolde in de armen van zijn vriend. ‘Ik moet overgeven.’

‘Als je in mijn boot overgeeft, mag je terugzwemmen naar de kust. Een dochter van Iblis... Ik zou jullie allebei moeten vervloeken.’ Ik wierp de kaart en de carneool in de lagune. Met twee luide plonsen verdwenen ze in het water. Mijn passagiers begonnen tegen te sputteren.

‘Hé!’ schreeuwde de jongen. ‘Daar hebben we veel geld voor betaald!’

‘Jullie mogen God op jullie blote knieën danken dat jullie dit niet met je leven hoefden te bekopen.’ Ik duwde een extra roeispaan in zijn handen. ‘Roeien, jij. Misschien kom je van een beetje beweging weer bij zinnen.’

Hij liet de peddel bijna uit zijn handen vallen en keek met opengesperde ogen toe hoe ik van houding veranderde en daarmee de andere wapens onthulde die ik onder mijn mantel had verstopt. Ik veegde het ijzeren mes schoon en deed het terug in de schede voordat ook ik mijn roeispanen pakte.

Beide jongens staarden me geschokt aan. Ik kon het hun niet kwalijk nemen. Ik had een demon verslagen, leunde niet meer voorover om te verhullen hoe lang ik werkelijk was en roeide nu op volle kracht. Het was een schril contrast met de stille, ineengedoken vissersvrouw die met tegenzin had besloten om hen hierheen te brengen.

‘Wie ben jij?’ vroeg Khalid met hese stem.

De ander keek me met grote ogen aan. ‘Wát ben je?’

Het waterpeil in de lagune nam af, maar ik zou zweren dat ik nog steeds een zwaarte in de lucht kon voelen. Heel even leek het water dat op het met rotsen bezaaide strand spetterde op de geelrode kleur van het inmiddels verdwenen zeeschuim, en zagen de schaduwen die dansten op de kliffen eruit als tentakels.

‘Iemand die als geen ander weet welke prijs je voor magie moet betalen.’

Ik zei verder niets en ze stelden geen vragen. Dat hoefde ook niet. Want verhalen doen al snel de ronde, en zelfs als de jongens zich te zeer schaamden om hun eigen aandeel op te biechten, zouden ze geen weerstand kunnen bieden aan het verhaal van een doodgewone vissersvrouw, die als een